

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Τριάντα Εννέα

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Υφαντό: Το Όνειρο του William Miller και η Αποκατάσταση των Θεμελιωδών Αληθειών κατά τις Έσχατες Ημέρες

Jeff Pippenger
2024-01-03

Εξετάζουμε την προφητική εφαρμογή του ονείρου του Γουίλιαμ Μίλλερ στις έσχατες ημέρες, όπου όλες οι προφητείες βρίσκουν την τέλεια εκπλήρωσή τους. Το όνειρο του Μίλλερ προσδιορίζει την ανακάλυψη, την εγκαθίδρυση, την απόρριψη, την ταφή και την αποκατάσταση των θεμελιωδών αληθειών του Αντβεντισμού, οι οποίες συναρμολογήθηκαν μέσω της διακονίας του Μίλλερ. Εκείνες οι θεμελιώδεις αλήθειες αντιπροσώπευαν τις αλήθειες που αποσφραγίσθηκαν το 1798. Οι αλήθειες αυτές παριστάνονται από το όραμα του ποταμού Ουλαΐ. Το όνειρο του Μίλλερ, όπως καταγράφεται στο βιβλίο *Early Writings*, ήταν το δεύτερο όνειρό του, και το όνειρο αυτό είχε προτυπωθεί από το δεύτερο όνειρο του Ναβουχοδονόσορα, όπως ακριβώς και ο ίδιος ο Μίλλερ είχε προτυπωθεί από τον Ναβουχοδονόσορα.

Προηγούμενα άρθρα έχουν καταδείξει πώς η λήξη της ζωής του Ναβουχοδονόσορος, κατά την οποία έζησε «επτά καιρούς» με καρδιά θηρίου, ολοκληρώθηκε συμβολικά το 1798. Τότε η βασιλεία του αποκαταστάθηκε, και για πρώτη φορά ο Ναβουχοδονόσορ αντιπροσώπευε έναν πλήρως μεταστραμμένο άνθρωπο. Ως προς τον «καιρό του τέλους», το 1798, αντιπροσώπευε τους «σοφούς». Έχουμε επίσης διαπιστώσει ότι, ως ο πρώτος βασιλιάς της Βαβυλώνας, η κρίση των «επτά καιρών» του Ναβουχοδονόσορος προεικόνιζε την κρίση του Βαλτάσαρ των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι (*mene, mene, tekel, upharsin*), ο οποίος ήταν ο τελευταίος βασιλιάς της Βαβυλώνας.

«Προς τον τελευταίο άρχοντα της Βαβυλώνας, όπως κατά τύπον προς τον πρώτο της, είχε έλθει η απόφαση του θείου Εγγήγορου: “Βασιλεῦ, ... πρὸς σὲ λέγεται· Ἡ βασιλεία ἀφηρέθη ἀπὸ σοῦ.” Δανιήλ 4:31.» Προφήτες και Βασιλεῖς, 533.

Η αδελφή Γουάιτ προσδιόρισε τον Βαλτάσαρ, κατά την ώρα της κρίσεώς του, ως τον «άφρονα βασιλέα». Στο τέλος της ώρας της κρίσεως του Ναβουχοδονόσορ, αυτός αντιπροσωπεύει τον «σοφό βασιλέα», διότι ωφελήθηκε από την κρίση των «επτά καιρών», ενώ ο Βαλτάσαρ, μολονότι γνώριζε την ιστορία, αρνήθηκε να ωφεληθεί.

«Αλλά η αγάπη του Βαλτάσαρ για τη διασκέδαση και την αυτοδοξασία εξάλειψε τα διδάγματα τα οποία δεν έπρεπε ποτέ να είχε λησμονήσει· και διέπραξε αμαρτίες παρόμοιες με εκείνες που επέφεραν ιδιαίτερα κρίματα στον Ναβουχοδονόσορ. Κατασπατάλησε τις ευκαιρίες που του είχαν ευγενώς παραχωρηθεί, παραμελώντας να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες που βρίσκονταν στη διάθεσή του για να γνωρίσει την αλήθεια. “Τι πρέπει να κάμω διά να σωθώ;” ήταν ένα ερώτημα το οποίο ο μεγάλος αλλά άφρων βασιλιάς προσπέρασε με αδιαφορία». *Bible Echo*, 25 Απριλίου, 1898.

Ο Ναβουχοδονόσορ αποτελεί σύμβολο των «σοφών» το 1798, οι οποίοι κατανοούν την αύξηση της γνώσης κατά τον καιρό του τέλους.

«Το υπερήφανο καύχημα μόλις είχε εξέλθει από τα χείλη του, όταν φωνή από τον Ουρανό τού ανήγγειλε ότι είχε έλθει ο από τον Θεό ορισμένος καιρός της κρίσεως. Σε μια στιγμή ο νους του αφαιρέθηκε, και έγινε ως θηρίο. Επί επτά έτη έμεινε έτσι εξευτελισμένος. Στο τέλος αυτού του χρόνου ο νους του αποκαταστάθηκε, και τότε, υψώνοντας με ταπείνωση το βλέμμα του προς τον μέγαν Θεόν του Ουρανού, αναγνώρισε τη θεία χείρα σε αυτήν την παιδείωση και αποκαταστάθηκε πάλι στον θρόνο του.»

«Σε μία δημόσια διακήρυξη, ο βασιλιάς Ναβουχοδονόσορ αναγνώρισε την ενοχή του και το μέγα έλεος του Θεού κατά την αποκατάστασή του. Αυτή ήταν η τελευταία πράξη της ζωής του, όπως καταγράφεται στην Ιερά Ιστορία.» Review and Herald, 1 Φεβρουαρίου, 1881.

Στο τέλος των «επτά καιρών» του Ναβουχοδονόσορ, εξέδωσε δημόσια διακήρυξη, η οποία περιλάμβανε και δημόσια ομολογία. Ο Μίλλερ, ως Ναβουχοδονόσορ, συμβολίζει τους «σοφούς» το 1798, οι οποίοι κατανοούν την αύξηση της γνώσεως στον καιρό του τέλους. Αμφότεροι είδαν δύο όνειρα, και αμφότερα τα αντίστοιχα δεύτερα όνειρά τους ταυτοποιούν συμβολικά τους «επτά καιρούς». Οι «επτά καιροί» έχουν καταδειχθεί σε προηγούμενα άρθρα ότι σηματοδοτούν ένα σημείο μεταβάσεως.

Το 1798, ο Ναβουχοδονόσορ σηματοδοτεί μια μετάβαση από την υπερήφανη κατάστασή του στην κατάσταση των σοφών. Αυτή περιλάμβανε και τη δημόσια ομολογία του. Το 1798 ήταν επίσης το σημείο μετάβασης μεταξύ του πέμπτου και του έκτου βασιλείου της βιβλικής προφητείας. Σηματοδότησε ακόμη την άφιξη του πρώτου αγγέλου, επισημαίνοντας έτσι μια νέα θεία οικονομία, διότι η προειδοποίηση της επερχόμενης κρίσεως δεν μπορούσε να λάβει χώρα έως ότου το πέμπτο βασίλειο της βιβλικής προφητείας είχε λάβει τη θανάσιμη πληγή του.

«Αυτό καθαυτό το μήνυμα ρίχνει φως ως προς τον χρόνο κατά τον οποίο πρόκειται να λάβει χώρα αυτή η κίνηση. Δηλώνεται ότι αποτελεί μέρος του “αιωνίου ευαγγελίου”· και αναγγέλλει την έναρξη της κρίσεως. Το μήνυμα της σωτηρίας έχει κηρυχθεί σε όλους τους αιώνες· αλλά τούτο το μήνυμα είναι μέρος του ευαγγελίου που θα μπορούσε να κηρυχθεί μόνο κατά τις έσχατες ημέρες, διότι μόνον τότε θα ήταν αληθές ότι είχε έλθει η ώρα της κρίσεως. Οι προφητείες παρουσιάζουν μια διαδοχή γεγονότων που οδηγεί έως την έναρξη της κρίσεως. Αυτό ισχύει ιδιαιτέρως για το βιβλίο του Δανιήλ. Αλλά εκείνο το μέρος της προφητείας του που αφορούσε τις έσχατες ημέρες, ο Δανιήλ προστάχθηκε να το κλείσει και να το σφραγίσει “έως του καιρού του τέλους”. Μόνον όταν φθάσουμε σε αυτόν τον καιρό θα μπορούσε να κηρυχθεί ένα μήνυμα περί της κρίσεως, βασισμένο στην εκπλήρωση αυτών των προφητειών. Αλλά κατά τον καιρό του τέλους, λέγει ο προφήτης, “πολλοί θέλουσι περιτρέξει, και η γνώσις θέλει πληθυνθή”. Δανιήλ 12:4.»

«Ο απόστολος Παύλος προειδοποίησε την εκκλησία να μη προσδοκά την έλευση του Χριστού στις ημέρες του. “Εκείνη η ημέρα δεν θέλει ελθεί”, λέγει, “εάν δεν έλθη πρώτον η αποστασία, και αποκαλυφθή ο άνθρωπος της αμαρτίας”. 2 Θεσσαλονικείς 2:3. Μόνον μετά τη μεγάλη αποστασία και τη μακρά περίοδο της κυριαρχίας του “ανθρώπου της αμαρτίας” μπορούμε να προσδοκούμε την παρουσία του Κυρίου μας. Ο “άνθρωπος της αμαρτίας”, ο οποίος

ονομάζεται επίσης “το μυστήριον της ανομίας”, “ο υιός της απωλείας” και “ο άνομος”, αντιπροσωπεύει τον παπισμό, ο οποίος, όπως είχε προειπωθεί στην προφητεία, επρόκειτο να διατηρήσει την υπεροχή του επί 1260 έτη. Η περίοδος αυτή έληξε το 1798. Η έλευση του Χριστού δεν μπορούσε να λάβει χώρα πριν από εκείνον τον καιρό. Ο Παύλος εκτείνει την προειδοποίησή του σε ολόκληρη τη χριστιανική οικονομία έως το έτος 1798. Από το σημείο εκείνο και εφεξής πρέπει να κηρύττεται το μήνυμα της δευτέρας έλευσης του Χριστού.»

«Κανένα τέτοιο μήνυμα δεν δόθηκε ποτέ κατά τους περασμένους αιώνες. Ο Παύλος, όπως είδαμε, δεν το κήρυξε· υπέδειξε στους αδελφούς του την τότε ακόμη πολύ μακρινή μέλλουσα εποχή για την έλευση του Κυρίου. Οι Μεταρρυθμιστές δεν το διακήρυξαν. Ο Μαρτίνος Λούθηρος τοποθέτησε την κρίση περίπου τριακόσια χρόνια στο μέλλον από την εποχή του. Αλλά από το 1798 το βιβλίο του Δανιήλ έχει αποσφραγισθεί, η γνώση των προφητειών έχει αυξηθεί, και πολλοί έχουν διακηρύξει το επίσημο μήνυμα της εγγύς κρίσεως.» The Great Controversy, 356.

Το 1798 έφθασε νέα οικονομία του έργου της σωτηρίας, και αυτή η νέα οικονομία έδωσε προειδοποίηση για μια άλλη οικονομία που θα άρχιζε το 1844. Κατά την αλλαγή εκείνη της οικονομίας, μία θύρα θα έκλεινε και μία θύρα θα ανοιγόταν.

Και προς τον άγγελο της εκκλησίας εν Φιλαδεφεία γράψον· Ταύτα λέγει ο άγιος, ο αληθινός, ο έχων την κλειδα του Δαβίδ, ο ανοίγων, και ουδείς κλείει· και κλείων, και ουδείς ανοίγει· Εξεύρω τα έργα σου· ιδού, έθεσα ενώπιόν σου θύραν ανεωγμένην, και ουδείς δύναται να κλείση αυτήν· διότι έχεις μικράν δύναμιν, και ετήρησας τον λόγον μου, και δεν ηρνήθης το όνομά μου. Αποκάλυψις 3:7, 8.

Το άνοιγμα μιας θύρας σηματοδοτεί μια νέα οικονομία. Έλαβε χώρα μια οικονομική μεταβολή βασιλειών και μηνύματος το 1798, στο τέλος της πρώτης αγανακτήσεως, η οποία συντελέσθηκε από το 723 π.Χ. έως το 1798. Έλαβε επίσης χώρα μια οικονομική μεταβολή το 1844, στο τέλος της τελευταίας αγανακτήσεως, η οποία συντελέσθηκε από το 677 π.Χ. έως το 1844. Το 1798 είχε φθάσει η οικονομία του μηνύματος του πρώτου αγγέλου, το οποίο προειδοποιούσε για την επικείμενη κρίση. Τόσο ο Ναβουχοδονόσορ όσο και ο Μίλλερ παριστάνονται ως οι «σοφοί», στον «καιρό του τέλους», όταν «η θύρα» ανοίχθηκε προς την εσωτερική οικονομία του μηνύματος του πρώτου αγγέλου και προς την εξωτερική οικονομική μεταβολή από το θηρίο της θαλάσσης στο θηρίο της γης. Η οικονομία του μηνύματος του πρώτου αγγέλου εκπληρώθηκε όταν άνοιξε η θύρα προς τα Άγια των Αγίων στις 22 Οκτωβρίου 1844, και τότε έφθασαν η οικονομία του τρίτου αγγέλου και η ανακριτική κρίση.

Το δεύτερο όνειρο του Μίλλερ αρχίζει όταν ανοίχθηκε μία θύρα το 1798, και τελειώνει όταν ανοίχθηκε μία θύρα κατά τη μεταβατική περίοδο των «δύο μαρτύρων», οι οποίοι επανέρχονται στη ζωή προκειμένου να διακηρύξουν το μήνυμα της Κρανγής του Μεσονυκτίου. Προφητικώς, τόσο ο Ναβουχοδονόσορ όσο και ο Μίλλερ αντιπροσώπευαν τη μετάβαση από τη βασιλεία του θηρίου της θαλάσσης στη βασιλεία του θηρίου της γης το 1798. Αμφότεροι αντιπροσωπεύουν την αναγγελία της προσέγγισης και της έλευσης της ανακριτικής κρίσεως το 1844. Το 1798 και το 1844 αντιπροσωπεύουν την ολοκλήρωση των πρώτης και τελευταίας «αγανακτήσεων» του Θεού εναντίον του λαού Του, η οποία επιτελέσθηκε κατά την περίοδο των «επτά καιρών», όπως

εκτίθεται στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Τα σαράντα έξι έτη από το 1798 έως το 1844 αντιπροσωπεύουν την ανέγερση του πνευματικού ναού, στον οποίο ο αγγελιαφόρος της διαθήκης εισήλθε αιφνιδίως στις 22 Οκτωβρίου 1844, όταν ο Χριστός μετέβη από τα Άγια στα Άγια των Αγίων.

Το 1798 και το 1844 προσδιορίζουν μεταβάσεις (περισσότερες από μία), οι οποίες επισημαίνονται από τους «επτά καιρούς». Η μετάβαση του Μιλλεριτικού Φιλαδελφικού Αντβεντισμού στον Μιλλεριτικό Λαοδικειακό Αντβεντισμό το 1856 επισημάνθηκε επίσης από μία αύξηση της γνώσεως περί των «επτά καιρών», η οποία κατόπιν απορρίφθηκε το 1863. Το 1798 είχε υπάρξει μία αύξηση της γνώσεως από το βιβλίο του Δανιήλ, η οποία περιελάμβανε τους ίδιους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, που επρόκειτο να απορριφθούν στο τέλος του Μιλλεριτικού Φιλαδελφικού Αντβεντισμού.

Η μετάβαση της κινήσεως του πρώτου αγγέλου από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια παριστάνετο από τα επτά έτη, από το 1856 έως το 1863. Το μήνυμα της Λαοδικείας έφθασε το 1856, και επί επτά έτη, το νέο φως των «επτά καιρών», το οποίο είχε αποσφραγισθεί, παρήγαγε μία δοκιμαστική διαδικασία τριών σταδίων, στην οποία ο Αντβεντισμός απέτυχε το 1863. Εδόθησαν επτά έτη για το φως των «επτά καιρών», είτε να γίνει δεκτό είτε να απορριφθεί. Η μετάβαση της κινήσεως του μιλλεριτικού Φιλαδελφειανού Αντβεντισμού στον μιλλεριτικό Λαοδικειανό Αντβεντισμό προτυπώνει την αντιστροφή της ακολουθίας στο τέλος, τη μετάβαση της λαοδικειανής κινήσεως του τρίτου αγγέλου στη φιλαδελφειανή κίνηση του τρίτου αγγέλου.

Η εξηνταπενταετής προφητεία του Ησαΐα σηματοδοτεί την αρχή της πρώτης και της τελευταίας αγανακτήσεως του Θεού εναντίον του βόρειου και κατόπιν του νότιου βασιλείου του Ισραήλ.

Διότι κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και κεφαλή της Δαμασκού είναι ο Ρεσίν· και μέσα σε εξήντα πέντε έτη ο Εφραΐμ θα συντριβεί, ώστε να μην είναι πλέον λαός. Ησαΐας 7:8.

Η προφητεία του Ησαΐα περί εξήντα πέντε ετών δόθηκε το 742 π.Χ., και μέσα σε εξήντα πέντε έτη το βόρειο βασίλειο θα είχε εκλείψει. Δεκαεννέα έτη μετά το 742 π.Χ., το 723 π.Χ., το βόρειο βασίλειο οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία από την Ασσυρία. Κατά τη λήξη των εξήντα πέντε ετών άρχισε η αγανάκτηση του νοτίου βασιλείου, το 677 π.Χ., όταν ο Μανασσής αιχμαλωτίστηκε από τους Βαβυλωνίους. Τα εξήντα πέντε έτη, επομένως, αντιπροσωπεύουν μία περίοδο δεκαεννέα ετών έως την πρώτη αιχμαλωσία του βορείου βασιλείου, και κατόπιν άλλα σαράντα έξι έτη έως την αιχμαλωσία του Μανασσή.

Αυτές οι προφητείες έφθασαν στις αντίστοιχες εκπληρώσεις τους το 1798, το 1844 και το 1863. Το 1798, έλαβε χώρα μια εσωτερική μετάβαση του μηνύματος της σωτηρίας με την έλευση του πρώτου αγγέλου, και έλαβε επίσης χώρα μια εξωτερική μετάβαση των βασιλείων της βιβλικής προφητείας. Το 1844, έλαβε χώρα μια εσωτερική μετάβαση του μηνύματος της σωτηρίας, καθώς έκλεισε η θύρα προς τα Άγια και άρχισε η ανακριτική κρίση με την έλευση του τρίτου αγγέλου. Το 1863, έλαβε χώρα μια εξωτερική μεταβολή, καθώς και τα δύο κέρατα του θηρίου της γης διαιρέθηκαν σε δύο τάξεις.

Το Ρεπουμπλικανικό κέρασ διαιρέθηκε στα δύο πολιτικά κόμματα που επρόκειτο, από τότε και στο εξής, να κυριαρχήσουν στην ιστορία του θηρίου της γης. Το Προτεσταντικό κέρασ διαιρέθηκε σε δύο αποστατικές εκδηλώσεις: η μία παράταξη ισχυριζόταν ότι ήταν Προτεσταντική και ότι τηρούσε το Σάββατο της εβδόμης ημέρας, ενώ μια άλλη τάξη ισχυριζόταν ότι ήταν Προτεσταντική, αλλά υποστήριζε την ημέρα του ήλιου ως την εκλεγμένη ημέρα λατρείας της.

Σε εκείνη την ιστορία, το προτεσταντικό κέρασ που είχε εξέλθει από τους Σκοτεινούς Αιώνες δοκιμάσθηκε από τις 11 Αυγούστου 1840 έως τις 22 Οκτωβρίου 1844, απέτυχε στη διαδικασία της δοκιμασίας και μεταβλήθηκε από τον Κυριακοτηρούντα προτεσταντικό λαό σε τον Κυριακοτηρούντα αποστατημένο προτεσταντικό λαό.

Στην ιστορία του αληθινού Προτεσταντικού κέρατος, το οποίο εδραιώθηκε και ταυτοποιήθηκε το 1844, έλαβε χώρα μία διαδικασία δοκιμασίας από το 1856 έως το 1863. Έπειτα το αληθινό σαββατοτηρούν Προτεσταντικό κέρασ μετέβη τόσο από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια, όσο και από τον αληθινό σαββατοτηρούντα Προτεσταντικό λαό στο σαββατοτηρούν αποστατικό Προτεσταντικό κέρασ. Οι «επτά καιροί» συνδέονται με τα έτη 1798, 1844, 1856 και 1863. Οι «επτά καιροί» είναι σύμβολο συνδεόμενο με σημείο μετάβασης, και αυτή η αλήθεια εδραιώνεται επί πολλών μαρτύρων.

Το 1798 υπήρξε αύξηση της γνώσεως σχετικά με τους «επτά καιρούς», διότι η πρώτη κιόλας χρονοπροφητεία που ανακάλυψε ο Μίλλερ ήταν ακριβώς αυτή η αλήθεια. Έως το 1863, η αλήθεια εκείνη είχε απορριφθεί, προσδιορίζοντας έτσι την ολοκλήρωση της τελικής περιόδου των εξήντα πέντε ετών της προφητείας που εκτίθεται στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα.

Η πλήρης προφητεία των δύο χιλιάδων πεντακοσίων είκοσι ετών έχει ένα διάστημα εξήντα πέντε ετών τόσο στην αρχή όσο και στο τέλος, κατά τρόπο ανεστραμμένης εικόνας, ως σε καθρέπτη. Στην αρχή του τελικού διαστήματος των εξήντα πέντε ετών (1798), η οποία προτυπώθηκε από την αρχή του αρχικού διαστήματος των εξήντα πέντε ετών το 742 π.Χ., όταν δόθηκε η προφητεία, υπήρξε αύξηση γνώσεως επάνω στους «επτά καιρούς», την οποία οι «σοφοί» Μιλλερίτες κατανόησαν και ανήγγειλαν. Στο τέλος του τελικού διαστήματος των εξήντα πέντε ετών, το 1863, υπήρξε άλλη μία αύξηση γνώσεως πάνω στην ίδια αλήθεια, η οποία τελικώς απορρίφθηκε από τους προσφάτως στεφθέντες «ιερείς» του αληθινού προτεσταντικού κέρατος.

Ὁ λαός μου ἐξολοθρευεται διὰ ἔλλειψιν γνώσεως· ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψες τὴν γνώσιν, καὶ ἐγὼ θὰ σὲ ἀπορρίψω, ὥστε νὰ μὴν εἶσαι ἱερεὺς μου· ἐπειδὴ ἐλησμόνησες τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ σου, καὶ ἐγὼ θὰ λησμονήσω τὰ τέκνα σου. Ὡσηέ 4:6.

Η αύξηση της γνώσεως, όταν αποσφραγίζεται το βιβλίο του Δανιήλ, συνδέεται με τους «επτά καιρούς», ώστε να αποτελεί όχι μόνο σύμβολο ενός σημείου μεταβάσεως, αλλά και της αποσφραγίσεως του προφητικού μηνύματος.

Μια ακόμη μετάβαση άρχισε στις 18 Ιουλίου 2020, με την πρώτη απογοήτευση, η οποία εγκαινίασε τον «καιρό της καθυστέρησης» και σηματοδότησε την έναρξη των τρεισήμισι ημερών του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, κατά τις οποίες οι δύο μάρτυρες κείτονται νεκροί στην πλατεία της μεγάλης πόλεως, των Σοδόμων και της Αιγύπτου.

Η 18η Ιουλίου 2020 σηματοδοτεί την αρχή τρεισήμισι συμβολικών ημερών (ένα «επτά καιρού»), οι οποίες είχαν εικονογραφηθεί από την ιστορία του 1856 έως το 1863. Και οι δύο περίοδοι είναι σύμβολα των «επτά καιρών». Και οι δύο περίοδοι σηματοδοτούν μια αλλαγή θείας οικονομίας (μια μετάβαση). Και οι δύο περίοδοι αντιπροσωπεύουν μια αύξηση της γνώσεως συνδεδεμένη με τους «επτά καιρούς».

Κατά την περίοδο της μεταβάσεως από το βασίλειο της Βαβυλώνας στο βασίλειο της Μηδοπερσίας ο Δανιήλ προσευχήθηκε την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού, προσδιορίζοντας έτσι την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού ως ορόσημο της μεταβάσεως των εσχάτων ημερών. Στο όνειρο του Μίλλερ, στο τέλος επτά εμφανίσεων της λέξεως «διασκορπισμός», ο Μίλλερ και κλαίει και προσεύχεται. Το κλάμα σηματοδοτεί το σημείο κατά το οποίο ο Λέων της φυλής Ιούδα (ο άνθρωπος με τη βούρτσα για το χρώμα) αποσφραγίζει ένα μήνυμα που έχει σφραγιστεί.

Η προσευχή του Μίλλερ σηματοδοτεί την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού του Δανιήλ, η οποία συνδέεται με το «επτά καιρούς» και λαμβάνει χώραν όταν η θύρα και τα παράθυρα ανέχθησαν στο ένυπνιο του Μίλλερ. Αλλά η προσευχή του Δανιήλ, στο ένατο κεφάλαιο, εϋθυγραμμίζεται επίσης με την προσευχή του Δανιήλ στο δεύτερο κεφάλαιο. Εϋθυγραμμίζεται επίσης με την προσευχή της εξομολογήσεως του Ναβουχοδονόσορος κατά την κατάληξιν των «επτά καιρών» αυτού.

Η προσευχή του Μίλλερ, επομένως, παραστάθηκε από την προσευχή του εικοστού έκτου κεφαλαίου του Λευιτικού, η οποία ήταν μια δημόσια προσευχή εξομολογήσεως και μια προσευχή αιτήσεως για την αποσφράγιση του τελευταίου προφητικού μυστικού, επειδή κάθε προφητεία απεικονίζει τις έσχατες ημέρες. Επομένως, το μυστικό του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ αντιπροσωπεύει το τελευταίο μυστικό που πρέπει να αποσφραγισθεί. Η προσευχή του Μίλλερ, στο όνειρό του, ήταν μια προσευχή αγωνίας και δικαίας αγανακτήσεως σχετικά με τα βδελύγματα που είχαν συμβεί στα κοσμήματα μέσα στο δωμάτιό του. Η αγωνία του απεικονίστηκε από εκείνους που στενάζουν και βοούν στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ, κατά τον καιρό της σφραγίσεως των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Ο Μίλλερ παρακολουθούσε καθώς οι αλήθειες θάβονταν προοδευτικά από παραποιημένα δόγματα, και το οποίο τελικά έφθασε σε σημείο όπου το φέρετρο (η ίδια η Βίβλος) καταστράφηκε. Η καταστροφή του φερέτρου του Μίλλερ έλαβε χώρα κατά την τρίτη γενεά του Αντβεντισμού, όταν υπήρξε μια σκόπιμη κίνηση να παραμερισθεί η Βίβλος του Βασιλέως Ιακώβου υπέρ των σύγχρονων διεφθαρμένων εκδόσεων της Βίβλου, βασισμένων στον Καθολικισμό.

Ο Μίλλερ έκλαψε, έπειτα προσευχήθηκε, και αμέσως άνοιξε μία θύρα, και όλος ο λαός εξήλθε. Κατόπιν εισήλθε ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης (ο Λέων εκ της φυλής του Ιούδα), άνοιξε τα παράθυρα και άρχισε να καθαρίζει. Τότε ο Μίλλερ εξέφρασε την ανησυχία του για τα διάσπαρτα πετράδια, και ο άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης υποσχέθηκε ότι αυτός θα φρόντιζε για τα πετράδια. Μέσα στην αναστάτωση του έργου καθαρισμού του ανθρώπου με τη βούρτσα της σκόνης, ο Μίλλερ έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή, και όταν άνοιξε τα μάτια του, τα απορρίμματα είχαν φύγει. Τα πετράδια ήταν διασκορπισμένα μέσα στο δωμάτιο, και τότε ο

άνθρωπος με τη βούρτσα της σκόνης έθεσε το μεγαλύτερο κιβώτιο επάνω στο τραπέζι, συνέλεξε τα πετράδια και τα έριξε μέσα στο κιβώτιο και είπε: «έλα και ιδέ».

Η έκφραση «έλα και δες» αποτελεί σύμβολο ότι μια αλήθεια μόλις αποσφραγίσθηκε. Η αλήθεια που αποσφραγίζεται για τον Μίλλερ είναι η τελική αλήθεια, διότι το επόμενο γεγονός είναι η αφύπνιση του Μίλλερ κατά την «κραυγή», η οποία αντιπροσωπεύει τη δυνατή βοή. Ο Μίλλερ ήταν ο τελευταίος που έλαβε το μήνυμα της Μεσονύκτιας Κραυγής στην ιστορία των Μιλλεριτών, και ακριβώς πριν από την κραυγή που τον αφυπνίζει στο όνειρο, έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή. Το μόνο χωρίο στην Αγία Γραφή που αναφέρεται σε «μια στιγμή» και «μάτια» προσδιορίζει την πρώτη ανάσταση.

Ιδού, σας φανερώνω μυστήριον· πάντες μεν δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν μεταμορφωθή, εν στιγμή, εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίζει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή. Επειδή πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν. 1 Κορινθίους 15:51–53.

Στην ιστορία της μετάβασης του Λαοδικειανού κινήματος του τρίτου αγγέλου προς το Φιλαδελφικό κίνημα του τρίτου αγγέλου, όπως παριστάνεται στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, ο Μίλλερ αντιπροσωπεύει την έσχατη των φρονίμων παρθένων που έλαβαν το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου. Οι πρώτοι που το έλαβαν ήταν οι πλέον πνευματικοί.

«Αυτή ήταν η κραυγή του μεσονυκτίου, η οποία επρόκειτο να δώσει δύναμη στο μήνυμα του δευτέρου αγγέλου. Άγγελοι εστάλησαν από τον ουρανό για να αφυπνίσουν τους αποθαρρημένους αγίους και να τους προετοιμάσουν για το μεγάλο έργο που βρισκόταν ενώπιόν τους. Οι πλέον χαρισματικοί άνδρες δεν ήταν οι πρώτοι που έλαβαν αυτό το μήνυμα. Άγγελοι εστάλησαν προς τους ταπεινούς και αφοσιωμένους, και τους ώθησαν να υψώσουν την κραυγή: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!” Εκείνοι στους οποίους είχε εμπιστευθεί η κραυγή έσπευσαν, και με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος διακήρυξαν το μήνυμα και αφύπνισαν τους αποθαρρημένους αδελφούς τους. Το έργο αυτό δεν στηριζόταν στη σοφία και στη μάθηση των ανθρώπων, αλλά στη δύναμη του Θεού, και οι άγιοί Του, οι οποίοι άκουσαν την κραυγή, δεν μπορούσαν να της αντισταθούν. Οι πλέον πνευματικοί έλαβαν πρώτοι αυτό το μήνυμα, και εκείνοι που προηγουμένως είχαν ηγηθεί στο έργο ήταν οι τελευταίοι που το έλαβαν και συνέβαλαν στην ενίσχυση της κραυγής: “Ίδού, ο Νυμφίος έρχεται· εξέλθετε εις απάντησιν Αυτού!”» Early Writings, 238.

Στο τέλος των τριών και ημίσεος συμβολικών ημερών του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, διακηρύσσεται το πρώτο από δύο μηνύματα, το οποίο παριστάνεται στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ. Το πρώτο μήνυμα συνάγει τα νεκρά και διεσκορπισμένα οστά, αλλά αυτά εξακολουθούν να είναι νεκρά. Το μήνυμα παρουσιάστηκε από τη φωνή που έκραζε «εν τη ερήμω», προσδιορίζοντας έτσι ότι το μήνυμα του Ιεζεκιήλ αρχίζει πριν ολοκληρωθούν οι τρεις και ήμισυ συμβολικές ημέρες. Αυτές οι τρεις και ήμισυ ημέρες αντιπροσωπεύουν μία «έρημος», και είναι από την «έρημος» που διακηρύσσεται το μήνυμα. Η «έρημος» είναι επίσης σύμβολο των «επτά καιρών», το οποίο σηματοδοτεί μία μετάβαση και μία αποσφράγιση που εισάγει μία διαδικασία δοκιμασίας.

Υπάρχει προοδευτική ανάπτυξη του μηνύματος, καθώς και προοδευτική αποδοχή, όπως καταδεικνύεται με την Κραυγή του Μεσονυκτίου στην ιστορία των Μιλλεριτών. Οι πλέον πνευματικοί ήσαν οι πρώτοι που δέχθηκαν το μήνυμα της φωνής του βοώντος εν τη ερήμω, και οι ιστορικοί του Αντβεντισμού παραπέμπουν σε μία επιστολή γραμμένη από τον William Miller μόλις λίγες ημέρες πριν από την 22α Οκτωβρίου 1844, όπου ο Miller μαρτυρεί ότι τελικώς κατενόησε και αποδέχθηκε το μήνυμα του Samuel Snow περί της Κραυγής του Μεσονυκτίου.

«Αγαπητέ Αδελφέ Χάιμς: Βλέπω μια δόξα στον έβδομο μήνα, την οποία ουδέποτε είχα δει προηγουμένως. Μολονότι ο Κύριος μου είχε δείξει, πριν από ενάμιση χρόνο, την τυπική σημασία του εβδόμου μηνός, εντούτοις δεν είχα αντιληφθεί τη δύναμη των τύπων. Τώρα, ευλογημένο ας είναι το όνομα του Κυρίου, βλέπω μια ωραιότητα, μια αρμονία και μια συμφωνία στις Γραφές, για την οποία επί μακρόν προσηυχόμην, αλλά δεν την είχα δει μέχρι σήμερα. Ευχαρίστει τον Κύριο, ω ψυχή μου. Ο Αδελφός Σνόου, ο Αδελφός Στορς και άλλοι, ας είναι ευλογημένοι για το ότι υπήρξαν όργανα στο άνοιγμα των οφθαλμών μου. Είμαι σχεδόν στην πατρίδα. Δόξα! Δόξα! Δόξα! Δόξα!» William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

Κατά την επανάληψη της ιστορίας της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως παριστάνεται στο όνειρο του Μίλερ, ο Μίλερ έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή. Έτσι, «εν ριπή οφθαλμού, εν μιά στιγμή, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίσει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή». Στο όνειρο του Μίλερ, αυτός αντιπροσωπεύει τον τελευταίο που λαμβάνει το μήνυμα της Κραυγής του Μεσονυκτίου, όπως ακριβώς συνέβη και στη δική του ιστορία. Αντιπροσωπεύει εκείνους που τελικά αποδέχονται το μήνυμα ακριβώς πριν ο άνθρωπος με τη βούρτσα για τη σκόνη συγκεντρώσει τα διασκορπισμένα κοσμήματα και τα ρίξει στη μεγαλύτερη θήκη. Στο ενδέκατο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, οι τελευταίοι που αποδέχονται το δεύτερο μήνυμα του Ιεζεκιήλ, το οποίο είναι το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων του Ισλάμ, το οποίο είναι επίσης το μήνυμα της σφράγισης, το πράττουν ακριβώς πριν ηχησει η τελευταία από τις επτά σάλπιγγες, η οποία είναι η σάλπιγγα του «τρίτου Ουαί». «Εν ριπή οφθαλμού, εν μιά στιγμή, εν τη εσχάτη σάλπιγγι· διότι θέλει σαλπίσει, και οι νεκροί θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι, και ημείς θέλομεν μεταμορφωθή.» (Α΄ Κορινθίους 15:52)

Το απόσπασμα προσδιορίζει την πρώτη ανάσταση που λαμβάνει χώρα κατά τη δεύτερα παρουσία, αλλά υπάρχει επίσης και μια ανάσταση των νεκρών ξηρών οστών (των δύο μαρτύρων), η οποία συμβαίνει κατά την ώρα του μεγάλου σεισμού της Αποκάλυψης, κεφάλαιο ένδεκα. Κατά την «ώρα» εκείνου του σεισμού, σαλπίζει η έσχατη σάλπιγγα των επτά σαλίγγων, και οι νεκροί μάρτυρες που βρίσκονταν στην οδό επαναφέρονται στη ζωή, όχι ως Λαοδικείς, αλλά ως Φιλαδελφείς, διότι κατά τη σάλπιγγα του τρίτου Ουαί, οι δύο μάρτυρες έχουν σφραγισθεί και μεταβάλλονται σε αφθαρσία, επειδή δεν θα αμαρτήσουν ποτέ πλέον. Ο Miller αντιπροσωπεύει τους τελευταίους που λαμβάνουν το μήνυμα το οποίο φέρνει τους δύο μάρτυρες στη ζωή, το οποίο είναι το μήνυμα των τεσσάρων ανέμων του Ισλάμ, και είναι το μήνυμα της σφράγισης.

Ο ήχος εκείνης της σάλπιγγας ανυψώνει τα τελευταία από τα νεκρά ξηρά οστά που είχαν διασκορπιστεί στην πλατεία των Σοδόμων και της Αιγύπτου. Ο Μίλλερ παρακολουθούσε καθώς οι αλήθειες θάβονταν προοδευτικά από παραχαραγμένα δόγματα. Τελικά ο Μίλλερ έκλαψε,

επισημαίνοντας τον χρόνο κατά τον οποίο επρόκειτο να αρχίσει η αποσφράγιση, διότι η αποσφράγιση είναι έργο προοδευτικό. Εκείνη η αποσφράγιση άρχισε στην τελική περίοδο των τρεισήμισι ημερών.

Αφού ο Μίλλερ έκλαψε, Εκείνος που είχε την εξουσία να ανοίξει το σφραγισμένο βιβλίο εισήλθε στην αφήγηση. Στο όνειρο του Μίλλερ αυτός ήταν ο Άνδρας με τη Βούρτσα Χώματος. Κατόπιν ο Μίλλερ προσευχήθηκε, και αμέσως ανοίχθηκε μία θύρα, σηματοδοτώντας το σημείο όπου το Λαοδικειακό κίνημα του τρίτου αγγέλου επρόκειτο να μεταβεί στο Φιλαδελφικό κίνημα του τρίτου αγγέλου. Η προσευχή του ήταν η προσευχή του Λευιτικού είκοσι έξι· ήταν η προσευχή για κατανόηση του τελικού προφητικού μυστικού και δημόσια εξομολόγηση της ανταρσίας που επέφερε τις τρεισήμισι ημέρες επάνω στους δύο μάρτυρες· ήταν η προσευχή εκείνων που σφραγίζονται στο ένατο κεφάλαιο του Ιεζεκιήλ.

Μετά την προσευχή, ο Χριστός (ο άνθρωπος με τη βούρτσα για το χώμα) εισήλθε και άρχισε να καθαρίζει το δωμάτιο. Στο τέλος του έργου καθαρισμού του ανθρώπου με τη βούρτσα για το χώμα, ο Μίλλερ έκλεισε τα μάτια του για μια στιγμή, προσδιορίζοντας το τέλος της περιόδου κατά την οποία τα νεκρά ξηρά οστά επρόκειτο να αναστηθούν. Έπειτα, ο άνθρωπος με τη βούρτσα για το χώμα συνέλεξε τα διάσπαρτα κοσμήματα στο δωμάτιο του Μίλλερ και τα τοποθέτησε μέσα σε ένα νέο, μεγαλύτερο κιβώτιο, επάνω σε ένα τραπέζι στο κέντρο τουωματίου του Μίλλερ, καθώς οι δύο μάρτυρες υψώνονται ως το λάβαρο. Ως το λάβαρο, τότε καλούν το άλλο ποίμνιο του Θεού, που βρίσκεται ακόμη στη Βαβυλώνα, να «έλθει και να ιδεί» το μήνυμα που ο Λέων της φυλής του Ιούδα μόλις έριξε μέσα στο νέο, μεγαλύτερο κιβώτιο.

Θα αρχίσουμε, στο επόμενο άρθρο, να εξετάζουμε το όραμα του ποταμού Ουλάι ως το σύμβολο των αληθειών από το βιβλίο του Δανιήλ, το οποίο αποσφραγίστηκε το 1798. Έχουμε ήδη θέσει εκ των προτέρων ορισμένα σημεία αναφοράς ενόψει αυτής της εξέτασης. Το πρώτο είναι ότι το μήνυμα των Μιλλεριτών ήταν τέλειο (στο στάδιο της αναπτύξεώς του), αλλά ατελές. Είχε τοποθετηθεί μέσα στο πλαίσιο δύο, και όχι τριών, δυνάμεων ερημώσεως. Το δεύτερο είναι ότι, όταν το όνειρο του Μίλλερ προσδιορίζει την τελική αποκατάσταση των θεμελιωδών αληθειών, τότε οι θεμελιώδεις αλήθειες είναι «δέκα φορές λαμπρότερες» από την αρχική τους δόξα. Ένα τρίτο σημείο είναι ότι η κίνηση του πρώτου αγγέλου (το κίνημα των Μιλλεριτών) επαναλαμβάνεται στην κίνηση του τρίτου αγγέλου, αλλά με ορισμένες σημαντικές επιφυλάξεις. Οι Μιλλερίτες, ως σύμβολο, ήταν Φιλαδελφείς· ήταν ένας μεταστραφείς Ναβουχοδονόσορ, αλλά οι οποίοι τελικώς και δυστυχώς «ανοικοδόμησαν την Ιεριχώ» το 1863.

Η κίνηση του τρίτου αγγέλου άρχισε ως Λαοδικείς, έχοντας ανάγκη μεταστροφής, αλλά τελικώς θα συμμετείχαν στην τελική καταστροφή της Ιεριχώ (της Ιεριχώ των εσχάτων ημερών).

«Ο Σωτήρας δεν είχε έλθει για να παραμερίσει όσα είχαν λαλήσει οι πατριάρχες και οι προφήτες· διότι Αυτός ο Ίδιος είχε μιλήσει μέσω αυτών των αντιπροσωπευτικών ανδρών. Όλες οι αλήθειες του λόγου του Θεού προήλθαν από Αυτόν. Αλλά αυτά τα ανεκτίμητα πετράδια είχαν τοποθετηθεί σε ψευδή πλαίσια. Το πολύτιμο φως τους είχε καταστεί υπηρέτης της πλάνης. Ο Θεός επιθυμούσε να αφαιρεθούν από τα πλαίσια της πλάνης και να τοποθετηθούν εκ νέου μέσα στο πλαίσιο της αλήθειας. Το έργο αυτό μόνο ένα θεϊκό χέρι μπορούσε να το επιτελέσει. Εξαιτίας της συνδέσεώς της με την πλάνη, η αλήθεια είχε

υπηρετήσει την υπόθεση του εχθρού του Θεού και του ανθρώπου. Ο Χριστός είχε έλθει για να την τοποθετήσει εκεί όπου θα δόξαζε τον Θεό και θα εργαζόταν τη σωτηρία της ανθρωπότητας.» Η Ζωή του Χριστού, 287.